

Aladdin és az afrikai varázsló

Hol volt, hol nem volt, messze-messze, a mesés Keleten, volt egyszer egy Al-Kalas nevű város. Élt ebben a városban egy szabómester a feleségével meg a fiával, Aladdinnal. A kisfiú végtelenül lusta volt, búsult is eleget miatta az apja. Aladdin kerülte az iskolát, s a műhelyben is alig-alig segített a munkával. Gyakran magára hagyta az apját; ilyenkor elindult, s egészen addig meg sem állt, míg a hozzá hasonló csavargókból összeverődött utcai gyerekbandához nem ért. Akkor aztán naphosszat velük játszadozott.

Hiába igyekezett a szabómester, hogy fiacskáját megnevelje, bizony bármivel próbálkozott, minduntalan kudarcot vallott. Tudjátok meg, hogy minden fáradozása hasztalan volt! Végül aztán annyira a szívére vette a dolgot, hogy ágynak esett, s hamarosan meghalt.

Aladdin tizenöt éves volt, mikor magára maradt az édesanyjával, de bizony még az édesapja elvesztése sem változtatta őt meg: ugyanúgy élt tovább, mint annak előtte.

Történt egy nap, hogy miközben épp a játékba merülve múlatta az időt a téren, egy ismeretlen férfi távolról figyelni kezdte őt. Az idegen egyre közelebb jött, jól megnézte Aladdint, s közben azt gondolta magában: „Ez a fiú éppen jó lesz nekem!”

Az ismeretlen férfi félrehívta az egyik gyermeket, s jó alaposan kifaggatta Aladdinról: hogy ki ő,

mi a neve, ki volt az apja – ehhez hasonlókat kérdezett.

Mikor aztán már eleget megtudott róla, Aladdint intette magához:

– Fiam! Ugye te vagy a szabómester fia? – kérdezte tőle nyájasan.

– Én vagyok, uram! – felelte Aladdin. – De már jó ideje annak, hogy az apám meghalt.

E szavak hallatán a férfi elfehéredett, azután váratlanul magához ölelte Aladdint, s elcsukló hangon mondta:

– Drága fiacskám! Én vagyok a te nagybátyád, az apád édestestvére! Sok-sok évvel ezelőtt, mielőtt te megszülettél volna, kivándoroltam Afrikába. Most tértem vissza, és azt reméltem, hogy újra magamhoz ölelhetem szeretett fivéremet. Ám a sors másként rendelte... Csak te maradtál nekem. Mostantól te meg én egy család vagyunk!

Az idegen megkérte Aladdint, hogy vigye el őt a házába, s akkor a fiú édesanyjának is elmesélte ugyanezt a szomorú történetet. Aladdin édesanyja nem hallott róla, hogy a férjének testvére lett volna, de hát, gondolta magában, nincs miért kételkednie.

Ráadásul az ismeretlen férfi igen gazdag ember volt.

Tudjátok meg, hogy ez az idegen valójában nem volt más, mint egy afrikai varázsló!

A varázsló jól tudta, hogy Al-Kalas városának közelében van egy barlang, s hogy ez a barlang temérdek kincset s egy varázserejű lámpást rejt magában.

A kincset és a lámpást azonban nem hozhatta ki akárki a barlangból, csakis egy fiatal fiú, épp olyan korú, mint Aladdin. Ezért férközött hát Aladdin bizalmába az idegen, s ezért adta ki magát a nagybátyjának: a fiú segítségével akarta megkaparintani a temérdek kincset.

A hamis nagybácsi másnap vacsoraidején megjelent Aladdinék házában. Egy kosárban rengeteg ritka ételt hozott magával, elhalmozta Aladdint édességekkel

és mindenféle gyümölccsel. Miközben Aladdin jóízűen falatozott, a mágus megkérdezte tőle, mivel foglalkozik, mi a munkája. Mikor pedig megtudta, hogy egyáltalán semmit nem csinál, csak a napot lopja, először megdorgálta, majd mézes-mázos hangon így beszélt:

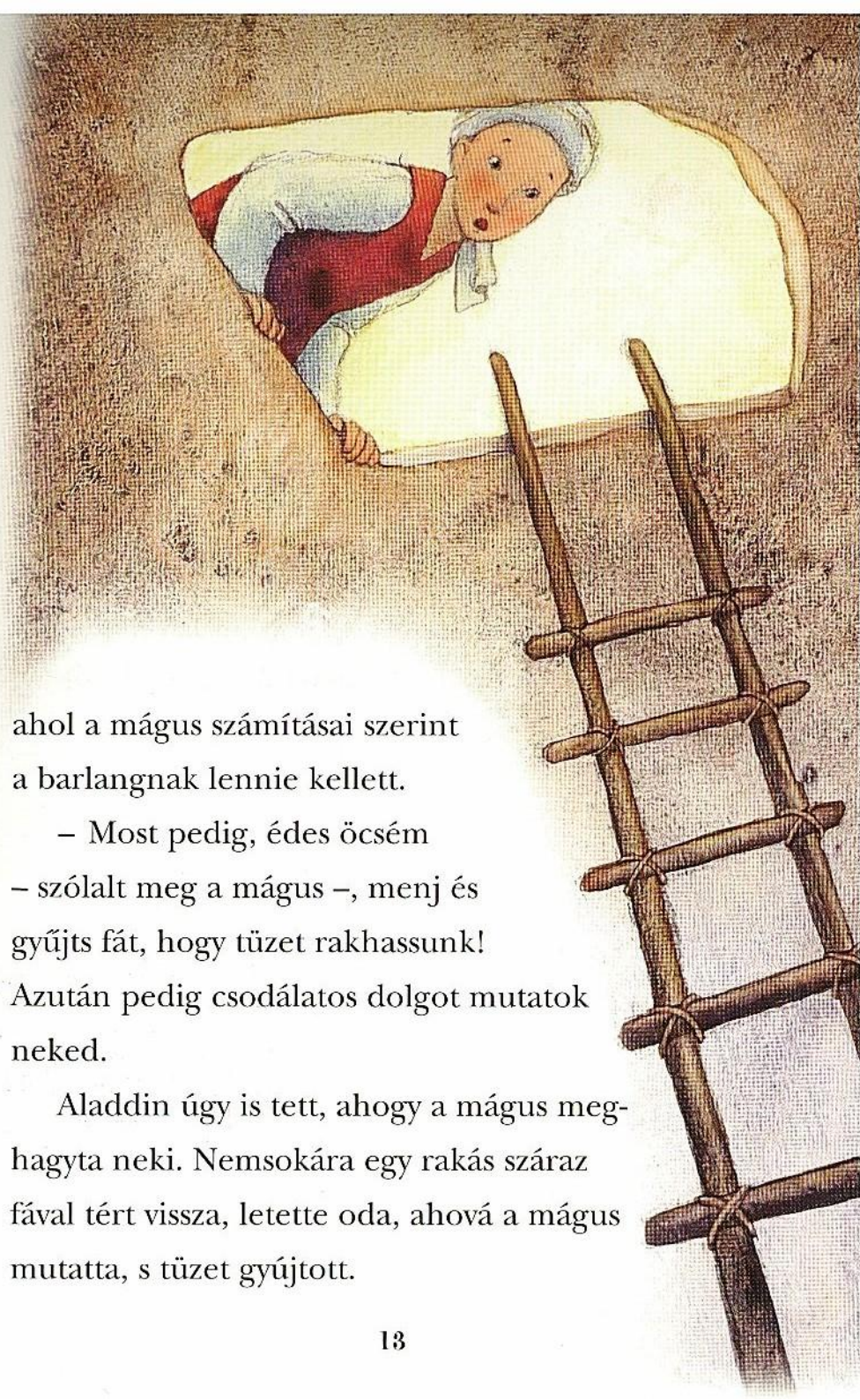
– Édes öcsém! Nem tartom helyesnek, hogy semmilyen munkát nem végzel, éppen ezért úgy határoztam, hogy nyitok neked egy méteráruboltot. Holnap el is megyünk együtt a vásárba, s veszünk neked egy olyan ruhát, amelyet a kereskedők viselnek. Azután pedig megkeressük a megfelelő üzlethelyiséget, hogy nyomban hozzá is foghass a kereskedéshez.

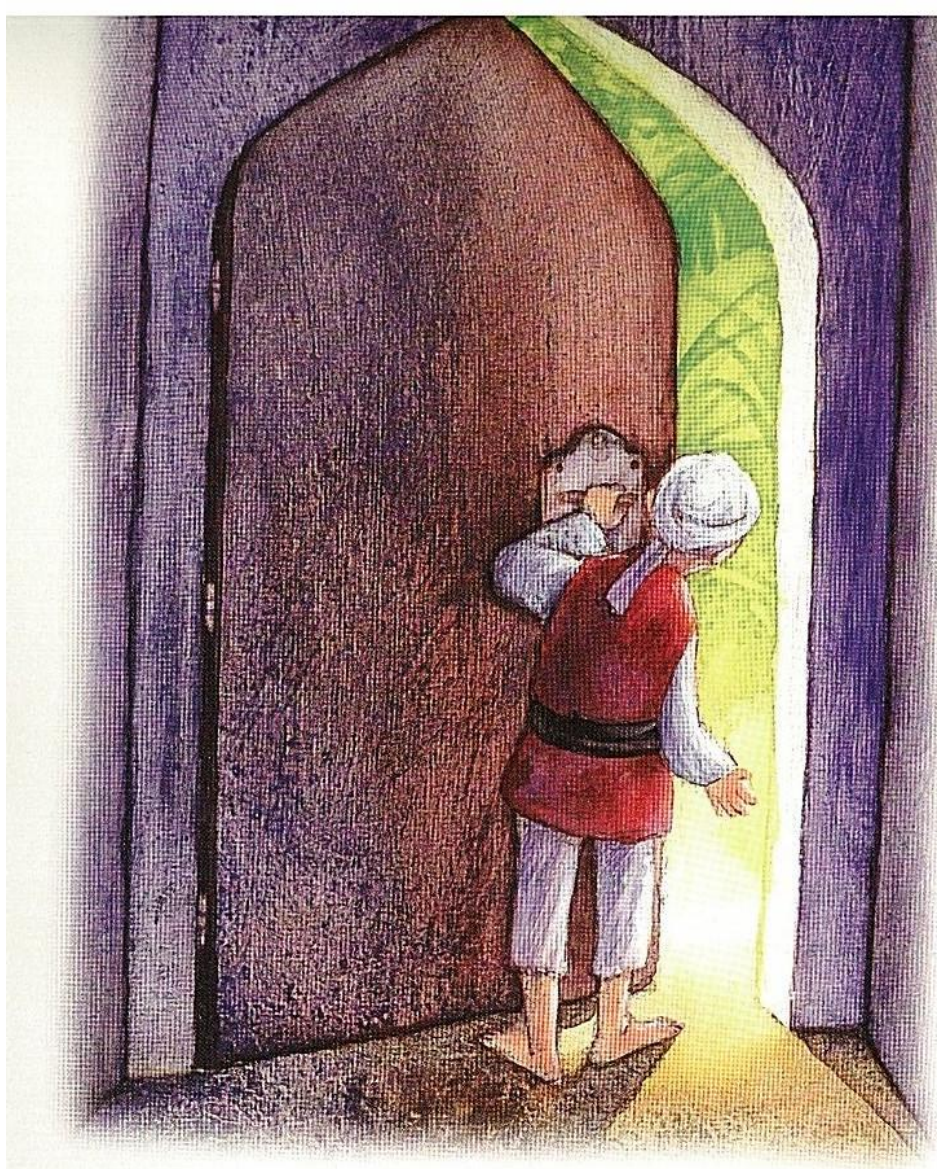
Így is lett. Másnap ismét megjelent a nagybácsi, s elvitte Aladdint a vásárba, hogy tetőtől talpig új ruhába öltöztesse. Ám boltnak való helyiséget sehogyan sem találtak, s a mágus úgy határozott, hogy másnap folytatják a keresést. Akkor azt tanácsolta Aladdinnak, hogy sétáljanak egyet, s elindultak kifelé a városból. Sokáig mentek, mendegéltek, míg egy elhagyatott helyre nem jutottak, ott aztán egyszer csak megálltak. S hát képzeljétek, éppen ott álltak,

ahol a mágus számításai szerint a barlangnak lennie kellett.

– Most pedig, édes öcsém – szólalt meg a mágus –, menj és gyűjts fát, hogy tüzet rakhassunk! Azután pedig csodálatos dolgot mutatok neked.

Aladdin úgy is tett, ahogy a mágus meghagyta neki. Nemsokára egy rakás száraz fával tért vissza, letette oda, ahová a mágus mutatta, s tüzet gyújtott.

A varázsló ekkor tömjént vetett a lángok közé,
s egy varázsigét mormolt, majd titokzatosan meglen-
gette kezét a tűz felett. Egyszer csak hatalmas menny-
dörgés és villámlás közepette megnyílt a föld,

s a szemük előtt feltárult egy kőlap, a kőlapba pedig
egy bronzkarika volt fűzve.

– Fogd a bronzkarikát, s avval emeld fel a kő-
lapot! – parancsolta a varázsló.

– De hiszen túl nehéz nekem ez a kőlap! –
kiáltott fel Aladdin.

– Ahogyan a követ emeled, az édesanyád meg
az édesapád nevét hajtogasd közben, s meglátod,
a kőlap egyszeriben könnyebbé válik!

Aladdin pontosan úgy tett, ahogy a varázsló
mondta, s végül fel is emelte a kőlapot. A kőlap alatt
egy létra lapult. A létra egyenesen a Föld gyomrába
vezetett.

– Jól figyelj! Most mindent pontosan úgy kell ten-
ned, ahogy mondom – szólt a mágus. – Menj le a lét-
rán. Ott négy hatalmas edényben aranyat és ezüstöt
találsz majd. Hozzájuk ne érj még egy kisujjal se!
A folyosó végén lesz majd egy ajtó. Nyisd ki az ajtót,
miközben a szüleid nevét kimondod, s lépj be. Egy
gyümölcsfákkal teli kertben találod majd magad, de
ott se nyúlj semmihez! Csak mikor egy másik lépcsőn
felmész, s ott egy lámpást látsz felakasztva, azt vedd

le. No, ezt a lámpást hozd ide fel nekem! A visszafelé úton azt hozol magaddal, amit csak akarsz. Minden a tiéd lehet, a fák gyümölcsei s a tálakban lapuló temérdek kincs is.

Képzeltetik, milyen kíváncsi lett Aladdin a varázsló szavainak hallatán! Ám ahogy a létráról a mélységes sötétségbe lenézett, szörnyű félelem fogta el. Mikor a mágus a fiú arcán meglátta

a félelmet, lehúzott az ujjáról egy gyűrűt, s a fiú ujjára húzta:

– Ez a gyűrű megóv téged minden veszélytől. Menj, s ne félj semmitől!

Aladdin elindult a lépcsőn lefelé. Átvágott a barlangon, kilépett a kertbe, s közben nem nyúlt semmihez sem. Akkor aztán fogta s magához szorította a lámpást.

Visszafelé jöttében észrevette, hogy a fán nem is igazi gyümölcsök lógnak, hanem színes üvegformák. Lássatok csodát: itt minden gyümölcs rubintból, smaragdból és gyémántból volt! Aladdin még soha életében nem látott drágakövet, ezért üvegnek nézte a sok gyümölcsöt, s eszébe sem jutott, micsoda értékes kincseket lát.

Lenyűgözve állt, csak ámult az elbűvölő, csillogó fények és színek láttán. Azután hozzáfogott a drágakövek szedegetéséhez: telerakta velük a zsebeit, a mellényét is kitömte. Még a lámpásra is akasztott egyet-kettőt, meg volt nála két táská, azokba is tett a kincsből. Végül odament a lépcsőhöz, s elindult felfelé. Mikor a legfelső lépcsőhöz ért, túl nagyot

kellett volna lépnie, így
szólt hát a mágushoz:

– Bácsikám! Nyújtsd
a kezed, hadd mászom
ki innen!

– Drága fiacskám!
Segítek én neked, már hogy-
ne segítenék! Csak előbb add
ide a lámpást, hogy arra se
legyen gondod!

Aladdin megpróbálta a lámpást feljebb emelni,
de nem tudta, mert a lámpás bizony igen súlyos lett
a sok ráakasztott drágakőtől. Akkor így szólt:

– A lámpást elbírom, csak nyújtsd nekem a kezed,
bácsikám! Ha kimásztam, átadom!

E szavakra a varázslónak a maradék türelme is
elszállt, egész kikelt magából, s dühödten követelte
Aladdintól a lámpást. Ám a fiú mindvégig azon aggó-
dott, hogy ha feladja a lámpást, vajon nem potyog-
tatja-e el a csecsebecsét, ezért aztán mindegyre azt
hajtogatta, hogy akkor adja csak oda, mikor már
kimászott a gödörből.

Száz szónak is egy a vége, a varázsló végül szörnyű
tervet eszelt ki rettenetes haragjában. Elmormolt
egy varázsigét, mire a bejáratot fedő kőlap egysze-
riben felemelkedett, s visszapenderült az eredeti
helyére. Így állt bosszút a dühödtt mágus: gonosz
varázslattal zárta a föld mélyébe Aladdint. Akkor
háttal fordított a barlangnak, s nagy léptekkel eltűnt
a messzeségben, Aladdint sorsára hagyva tért vissza
Afrikába. A fiú odalent rekedt a mélységes sötétben.

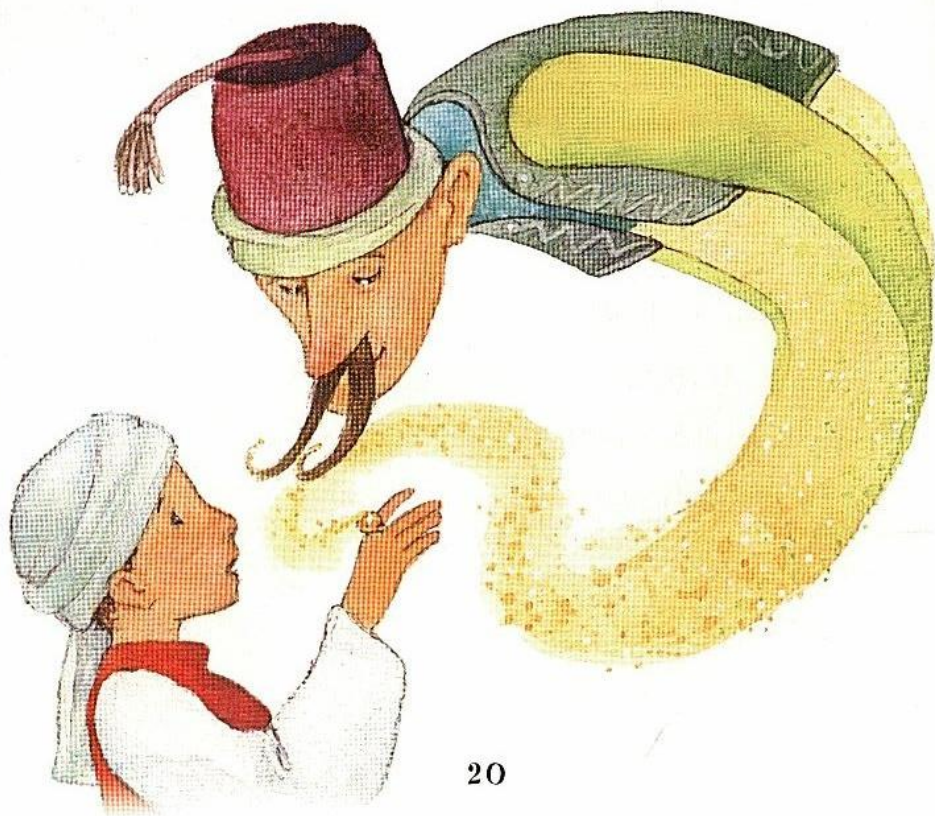
Még egy darabig szölongatta a nagybátyját, azután
egészen elcsüggedt. Halálra rémülve gondolta, hogy
tán még a másnapot sem éri meg! Hol keservesen
zokogott, hol torkaszakadtából kiáltozott. Teltek
a napok, már három teljes nap elmúlt, de nem
történt semmi sem. Aladdin átadta magát a sorsának,
beletörődött, hogy nem menekülhet. S akkor vélet-
lenül megdörzsölte a varázslótól kapott gyűrűt.
Hát lássatok csodát! Egy szellem jelent meg előtte,
s így szólt hozzá:

– Rendelkezz velem! A szolgálatodra állok.
Kérj tőlem, amit csak akarsz, mert én azt szolgálom,
aki ezt a gyűrűt viseli!

Aladdinnak majd földbe gyökerezett a lába, úgy megrémült egy pillanatra. Ám akkor eszébe jutott, hogy a varázsló azt mondta: a gyűrű kiségheti a bajból.

– Azt kívánom, hogy nyomban vigyél ki innen!

És lám-lám! Alighogy Aladdin kimondta ezeket a szavakat, abban a szempillantásban kint termett a szabad ég alatt. Akkor magához szorította a nagy halom drágakövet, s hazáig meg sem állt. Otthon az édesanyja már igen aggódott, hogy hol marad

ilyen soká. A fiú elmesélte, mi minden történt vele, megmutatta neki a lámpást meg az üvegből való gyümölcsöket is. Az anya is értéktelen csecsebecsének hitte a kincset.

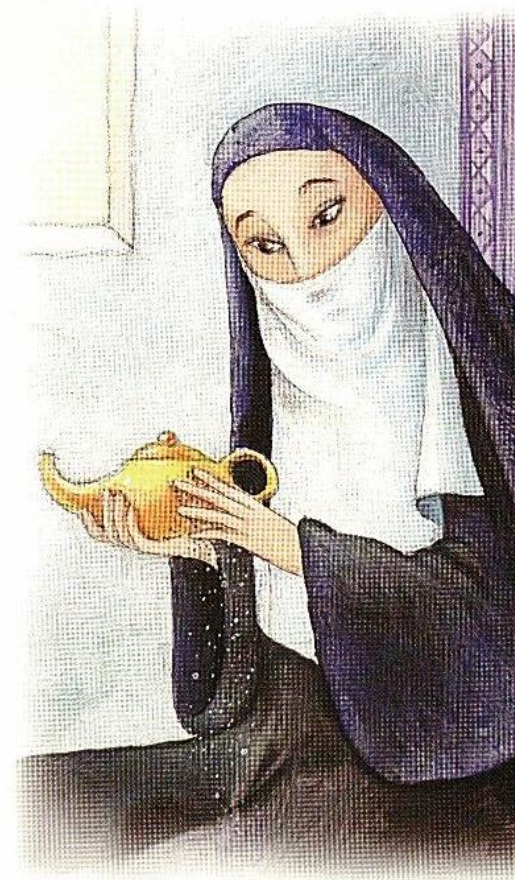
Mikor Aladdin a története végére ért, mély álomba szenderült, s aludt egészen délig. Csak mikor már korgott a gyomra az éhségtől, akkor ébredt fel. Mivel pedig odahaza nem volt mit enni, s pénzük sem volt, így szólt az anyjához:

– Vidd el a lámpást a piacra, s add el!

Ám mikor az asszony a lámpást kézbe vette, látta, milyen koszos.

– Nézd csak, milyen piszkos! – kiáltott fel. – Én bizony ezt megtisztítom és kifényesítem, úgy biztosan jobb árat kérhetek majd érte!

Fogta a lámpást, s mindjárt dörzsölni is

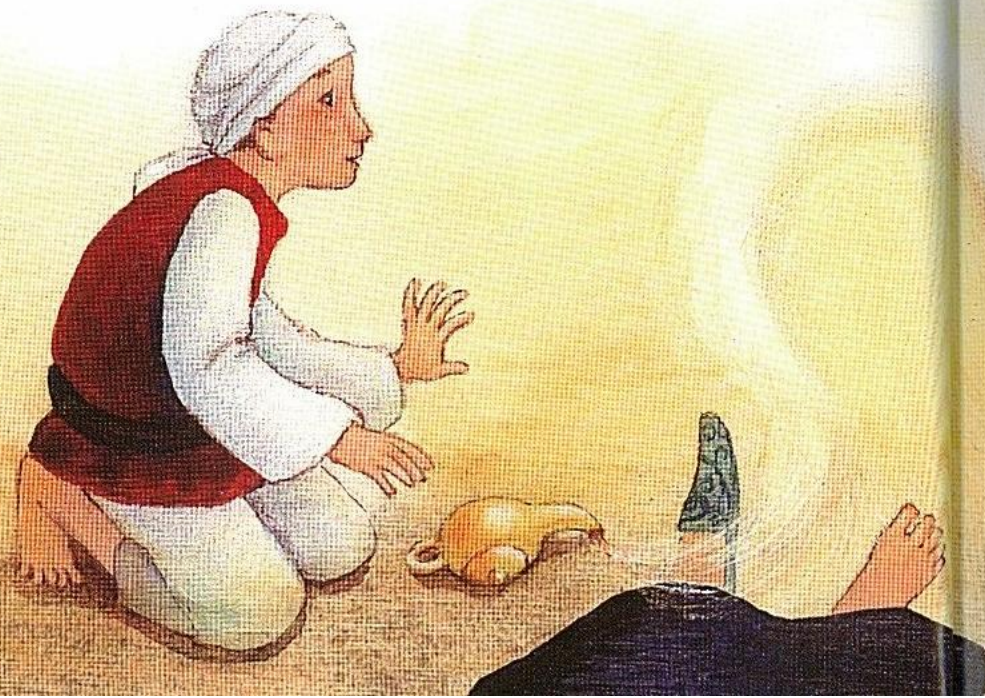
kezdte egy kis homokkal, de alig ért hozzá, egyszerűen előttük termett egy szellem, s így szólt:

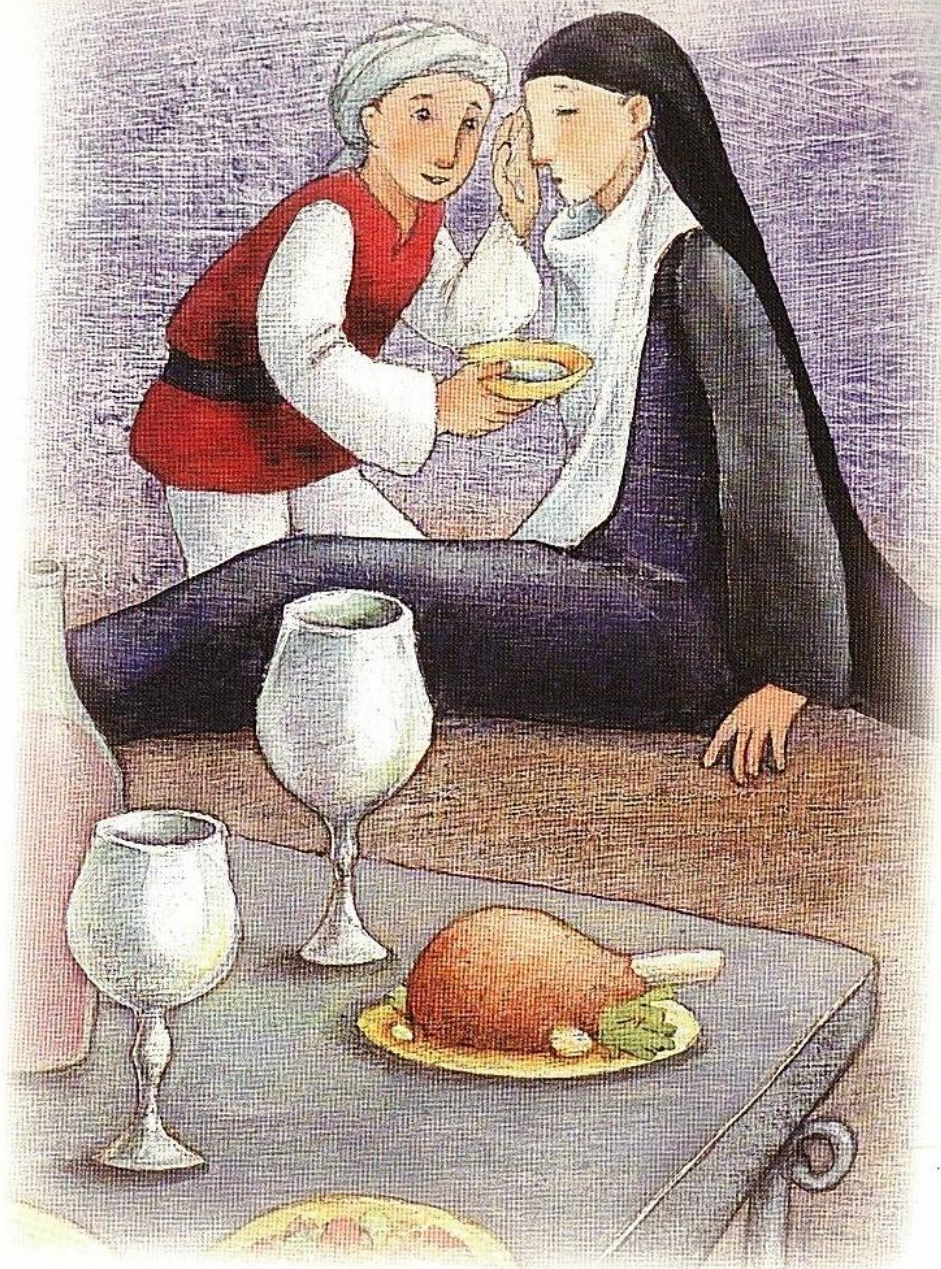
– Állok szolgálatodra! Kérj tőlem bármit, mert én annak vagyok a szolgálója, aki ezt a lámpást a kezében tartja.

Az anya elájult rémületében, ám Aladdin hallotta már a gyűrű szellemének hangját – nem ijedt meg ettől a szellemtől sem. Sietve kikapta anyja kezéből a lámpást és megparancsolta:

– Hallod-e, te lámpásban lakozó szellem! Hozz nekem ennivalót, mert éhes vagyok!

Még ki sem ejtette az utolsó szót, a szellem azon nyomban elővarázsolt egy ezüasztalkát.

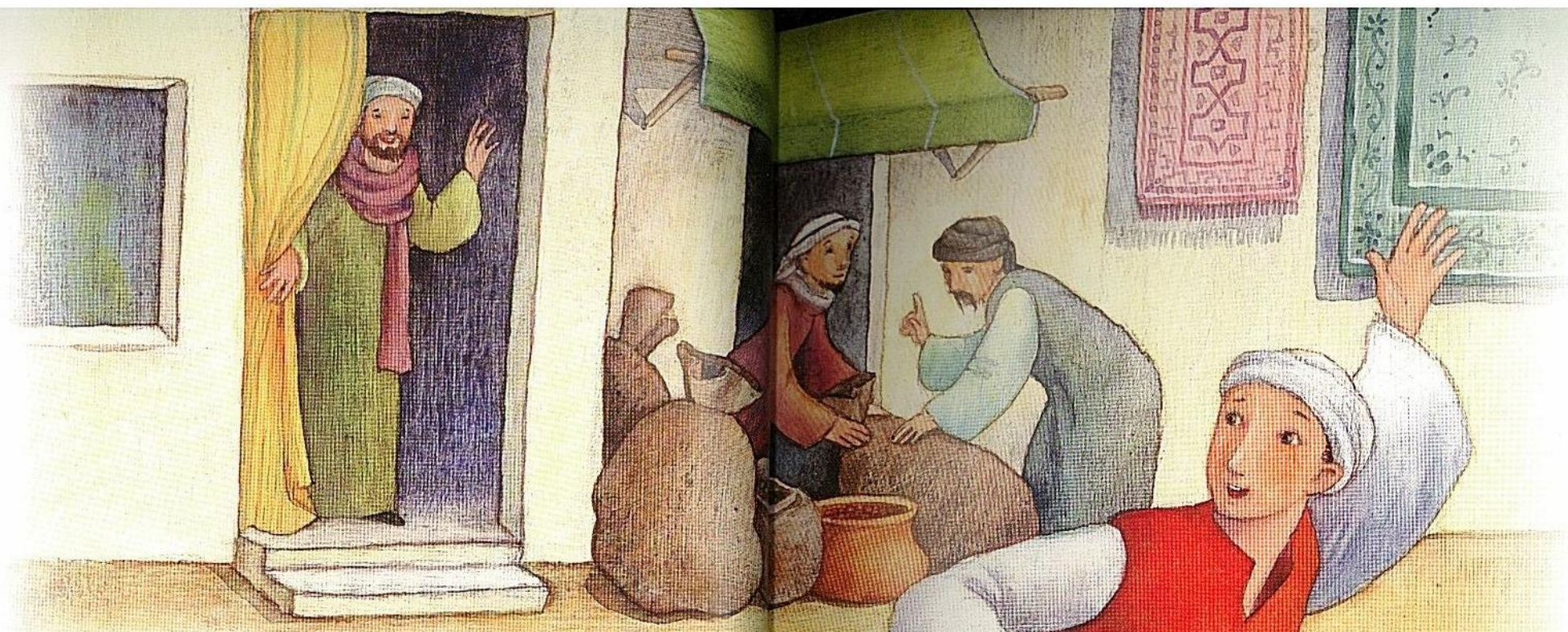

Az asztal csak úgy roskadozott a legfinomabb ételekkel megrakott aranytálaktól, s volt rajta két ezüstkupa meg egy üveg bor is. Azután a szellem úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Aladdin ekkor három csepp vizet permetezett az anyja arcára, s felségítette őt a földről. Elmondta neki, hogy mostantól minden vágyuk teljesülni fog, mert övék a lámpás.

Másnap Aladdin elment a piacra, hogy pénzzé tegye az egyik aranytányért. Hetven dénárt kapott érte, s ez elég is volt, hogy megvegyen mindent, amire csak szüksége volt. Mikor aztán a pénze elfogyott, eladott egy újabb tányért, aztán megint egy újabbat s így tovább. Mikor pedig már mind elfogyott otthon az aranytányér, csak megdörzsölte a lámpást, s újabb tálakat hozatott a szellemmel. A tálakat rendre ugyanannál az aranyművesnél adta el, lassan össze is barátkozott az öreg mesterrel.

Többé nem járt el csavarogni sem. Minden reggel elment a piacra, sok kereskedőt megismert, s kitanulta tőlük a kereskedés csínját-bínját. Az öreg aranyművesnél pedig lassan mindent megtanult a drágakövekről. Egyszer aztán megértette, hogy az üvegnek hitt gyümölcsök révén valójában értékes drágakövek birtokába jutott. Ráébredt, hogy nagyon gazdag.

Bölcs ember lett Aladdin, attól fogva egyedül csak a tisztességes emberek társaságát kereste, s sok jó barátságot kötött.